

SÕJAHÜÜD

EDWARD HIGGINS, KINDRAL

WILLIAM BOOTH, ASUTAJA

ALFRED LOCKYER, DIVIISI-KOMANDÖR

Nr. 49

August 1933

5. aastakäik

KUNST JA PÄÄSTMINE.

Kirj. kolonel John Bond.

ÜHEGI moodsa maalikunstniku tööd ei ilmuta nii palju võimalikkuse ja piibli mõju kunstite kui Holman Hunt'i tööd. Tema pildid: „Maailma valgus“, „Kristuse leidmine templis“, „Surmavari“ ja „Süüta hõiskamine“ annavad meile palju võimalikke õpetusi. Tõesti, mida muud võiks oodata sarnaselt mehelt, kes ütles järgmist kunsti sihtide kohta ja kes ise sirutas kogu aeg selle järele:

„Kunstniku kõrgeim siht on, teemida kui ülempreester, ilmutada Looja suuri töid — valides Tema käetöö kõrgemaid sümbole ... nii et suure töö autor võiks kõita enese külge teisi inimesi, ja et see tooks inimeste ellu alalist õnne ja rahu.“

Kristuse elu selgitamiseks pühendas ta oma paremaid eluaastaid. Ükski Holman Hunt'i piltidest ei selgita nii kindlasti Kristuse lunastustööd patuse maailma eest, kui pilt — „Patusikk“ — millest tahaksin rääkida siin. Lühike kunstniku elulugu ja olukordade kirjeldus, milles maaliti pilt, aitab meid mõista enam kunstniku tõsist igatsust, seletada, kui tööoluline ja tähendusrikas on vana patu ja päästmise sümbol — patusikk.

William Holman Hunt elas aastal 1827—1910. Juba seet ajast, kui ta suutis püüda madigi oma käes, hoidis ta püüsti. Nelja-aastasena palus ta, et talle antagu pintsel ja värv. Saades need, ta jumaldas oma varandust. Paari õnneliku päeva järele kadus tema pintsel, ja siis valmistas ta ise omi oma juustest. Kui ta oli kaheksa-aastane, küsis isa, kelleks ta tahab saada. „Maalijaks“, oli vihkimata vastus. Tema valikuga ei olnud isa nõus, ja saatis teda kontori tööle. Kuueaastasena võttis ta ise oma jõu kokku ja ütles, et tahab astuda kunsti-akadeemiasse.

Kaks korda ta „kukkus läbi“ eksami, ja asjata otsis ta oma nime vastuvõetule hulgas. Ta palus, et teda lubatagu katsuda veel üks kord, ning nüüd võeti ta vastu. Ta pidi võitlema raskesti, enne kui tema pilditeade vaadati inglise kunsti

Holman Hunt:

PATUSIKK.

vaatekohalt kui väärtuslikele. Pildi „Kristuse leidmine templis“ eest ta sai 27.500 dollarit. Enne seda oli ta nii vaene, et majaomanik oli pannud aresti alla kõik tema raamatud, mööbil ja pildid. Oli aeg, kus ta ei võinud isegi kirja kirjutada, sest raha puudus margi ostmiseks. Aga tal oli julgus ja usk isendasse ja suur valmistus oma kunsti kohta.

Kunstnikuna on ta väga austatud; teda loetakse uue voolu juhatajaks, kes murdis vanu vanaaja meistrite traditsioone, ja võttis oma piltidele ja motiividele värve otse loodusest. Alul see äratas hirmsa protestitorni, aga hiljem, nähes, et Hunt ja mõned teised jõudsid oma töö hilgusega teiste ette, võtsid ka teised kunstnikud tema meetode omaks.

Holman Hunt'i igatsus olla uslav loodusese, valmistas teda maalida Surumere kaldal pilti „Patusikk“. Mitme ebaõnnestuse järele (sest maa oli rahutus seisukorras, ning sõites

sinna ta riskeeris oma eluga), õnnestus tal asuda sinna väikesel hulgal poolehooldajate, kes kaitsesid teda, ja ühe siguga.

Alul nimetati pilti „Asasel'iks“ (väljalükatu). Maalimisest ta ütles järgmiselt:

„Iga silmapilguga muutusid mäed kaunimaks ja pühalikumaks, ja terve üldvaade nägematult liusaks. Kaugelt näis, nagu kõikjal oleksid olnud kalliskivid, kuna ligidalt vaadates võis näha, et see oli vaid sool ja põlenud lubi, mis olid kantud sinna vanade puudega ja murtud okstega. Sääli olid mitmesuguste loomade jäänused, kes hukkunud minnes üle Jordani ja Jabboki, ja siin nad lamased kaetuna soolaga, nii et ükski lind ega kiskja loom ei puudutanud neid. Vaade oli väga kohane minu teemile, ja Iga silmapilguga hõiskasin ma ikka rohkem oma töös.“

Juuda rahva patusikk oli suure maailma patu kandja, Jeesuse Kris-

tuse sümbol. Ükski võimaliku ise-loomuga komme juuda rahva juures ei olnud dramaatilisem patu lepitamisest. Sääli oli nõutud, et ülempreester toob telgi ukse juure kaks sikku ohvrina rahva pattude pärast. Pääle selle, kui ta toonud neid Issanda ette, heitis ta liisku — ühele loosile oli kirjutatud „Jehoovale“, teisele — „Asasel“. Millisele langetas loos „Jehoovale“, selle ta tappis ja valas tema vere kui ohvri rahva pattude pärast. Pääle selle võidis ta ohvriverega ka kullast suitsetamisaltart. Lugu patusikuga on kirjeldatud järgmiselt:

„Ja Aaron peab oma mõlemad käed elava siku pääl päle panema ja tema pääle üles tunnistama kõik Israeli laste ülekohtu, ja kõik nende üleastumised kõige nende pattude järele, ja peab neid panema siktü pääl päle, ja peab teda lahti laskma kõrbe.“

(Lõpp 6. ltk.)

PÄASTEARMEE

Rahvusvaheline Pääkorter, London,
101 Queen Victoria Street.
Diviisi Pääkorter, Riiga,
Kenina iela 32 dz. 3-a.

Ametlikke teateid.

KÄSUTUSED.

Ensaïn Nils Petersson Tallinna
I korpusest on määratud Helsingi I.

Adjutant ja proua Ragnar Ahlberg Soomest on määratud Tallinna I.

A. W. LOCKYER.
Diviisikomandör.

Juhotaja märkmeld.

Kindral ja proua Higgins. Meie armas kindral ja proua Higgins juhatais hiljuti kongressi Norras ja Rootsis, ja igal maal, mida nad külastanud, on salvatsioonisid võtnud neid vastu südamlikkusega ja armastusega.

Ajast, mil ta sai kindraliks, on tema ühes proua Higginsiga, kes on väga aktiivsed Armees töös, pidanud tähelepanemisväärsed sõjakäike Kanadas, Lõuna-Aafrikas, Ameerika Ühendriikes, Havaiis, Austraalias, Uuel Meremaal, Indias, Ceylonis, Saksamaal, Belgias, Rootsis, Norras, Taanmaal, Soomes, Hollandis, Prantsusmaal, Schveitsis, Iirimaal, Walesis, Schotimaal ja päle selle veel arvatama hulk koosolekuid Londonis ning mujal Inglismaal.

Staabiülem.

Staabiülem ja proua Mapp on võtnud osa mitmest sõjakäigust, muuseas ka Grimsbys ja Croydonis. Kummaski linnas oli suur rahvahulk kogunenud, ning mitmed hinged on võidetud Kristusele. Meie palume Jumala õnnistusi oma juhtidele.

Meie jätkame jumalaga

ensaïn Peterssoniga, kes on Tallinna I korpuse juhtiv õhvitser ning saanud oma lahkumiskäsutuse. Ta lahkus Eestist laupäeval, 26. augustil ja sõidab Soome, kust ta on määratud Helsingi I korpuse juhatajaks. Ensaïn on läinud hästi oma viimases korpuses, ning ta võtab enesega kaasa meie südamlikke soove, et ta elu oleks edukas Jumala ja Armees töös. Ma juhatan tema lahkumiskoolekut reedel, 25. augustil Tallinna I korpuse ruumes.

Meie ütleme „Teretulemast!“

adjutant ja proua Ahlbergile Soomest, kes on saanud oma käsutuse ensaïn aemtele Tallinna I, ning meie ühineme, soovides oma seltsilistele Jumala õnnistusi töös ühes meiega, ning ühises vaimus me väljendame oma südamlikumaid ja tõsisemaid tervitussoove. Tehakse erilisi korraldusi, et tervitada meie seltsilisi Tallinna I laupv., pühavp. ja esmaspäeval — 26., 27. ja 28. augustil. Teie olete südamest kutsutud võtma oma koosolekut. Ülesvõtte adjutantid teema abikasaga ja ilusa lapsega on leida saamas väljaandes ühes lähikesse kokkuvõttega nende elust.

Minu külaskäik Eestisse.

Ma vaatan igatseuga vastu ajale, mil kohtan oma salvatsioonisid seltsilistega Eestis — Tallinna I, Tallinna II ja Tartus; ning usun, et võime näha suuri asju üheskoos. (Lõpp 4. veerul.)

Mida Päästearmee õpetab oma sõduritele.

SELLEKS, et päästesõdurid oleksid jõurikkad, on tarvis neid õpetada ja arendada. Tarvilik on selgesti teada kristluse põhimõtteid ja levitamis meetode ja õpetada selle teadmise praktikalist tarvitamist. Päästearmee usk on väga lihtne. Ta aluseks on piibel, eriti uus testamend, mis on võetud vastu kui tõde ilma valikuta esimesest sõnast kuni viimiseni, näidates iseenast ilma kahtluse ja kriitikata. Abraam oma suure usuga ja sõnakulmisega, ning nmad sarnased pääteoolud piiblis oma õpetustega osutuvad häiks elujuheks.

Isaäranis usub Armees Päästja kaheksaguse loomusesse — Kristusesse kui Jumalasse ja Kristusesse kui inimesesse — selle võimega, et andestada ja lunastada ka kõige hirmsamat ja suuremat patust inimest. Armastus on tema märgusõna, ja armastusvaim on tema vaim — armastus, mis näidatud häategudes.

Sõduritele õpetatakse Armees õpetuspõhimõtteid. Oodatatakse, et iga sõdur: —

Elab alalises teadmises, et tema patud on andestatud.

Omab jõudu oma ihulikude igatse ja tundmuste üle.

On vabastatud sisemisest ja välimisest patust.

On lahutatud maailmast ja on pühendatud Päästesõjale.

Õpetab oma perekonda jumalakarutuses.

Hoiab eemale kahtlastest tegudest. Kannab Päästearmee univormi kui ilial võimalik.

Praktiseerib alati kokkuhoitud. On tõsine, õige, aus ja lahke.

Õpeta valkseit pöördunud loobumane nende ilmalikest riidest.

Vaimusta korralikkust ja puhtust. Ülalpidamine.

Rõõmus meel ja kerglane olek on täiesti isesugused asjad. Rõõmus meel peaks olema Päästearmee koosolekute iseloom, kuna kerglast olekut ei võiks kunagi näha salvatsioonisid.

Palve. Oodatatakse, et sõdurid paluksid. See on nende ülesanne ja eesõigus.

Pöördunud julgustatakse algama palvega.

Palumine ei ole palve ütlemine, vaid ühendus Jumalaga.

Uskumine.

Jeesus õpetab oma jängreid.

On töökas.

On alandlik.

Loeb piiblit ja teisi häid raamatuid.

Praktiseerib isiklikku ja perekondlikku palvet.

Usaldab alaliselt Jumalat.

Päästesõdurid õpetatakse: —

Sõnakulmisest — korralik, rõõmus, mitte isekas ja häatahtlik täitma säädusi ja määrusi.

Sõnakuulelikkus on põhjuslik ja tarvilik, et viia edasi hingedevoitmis-tööd.

Autoriteet on tarvitatud ainult lahkel taktipärasel viisil ja kus tarvilikud põhjused on seletatavad teatud instruksioonele.

Päästearmee sõdurid on vabatahtlik vägi ja kõige edukam teenistus Jumalale voolab välja armastusest. Esinimine.

Oodatatakse, et sõdurid kannavad univormi.

See on lähedases ühenduses meie eduga igapäevastes ülesannetes.

Jumal täidab meie tarvidusi meie usu järele.

Iga õnnistust ja võitu meie elus peame arvama Jumalale.

Usaldus peaks saama ilmutatud raskuseajal.

Kõige tähtsamad asjad usun on:

Alati ligiolev ja armastav Jumal. Kristuse elu ja surm meie eest.

Püha Vaimu ligiolev ja ta töö. Töö.

Selleks, et olla tugev, sõdur peab töötama. Selleks, et võtta vastu Jumala andeid, peab tarvutama neid. Võitlus.

Sõdurid peaksid võitlema kõige vastu, mis ei ole õige, tungima päle iga patu kujule, sest patu on Jumala vastu, keda nad teenivad.

Nad peavad otsima võimalusi ja mitte jätma neid vahele.

Tungige päle targalt ja lahkelt. Päästesõdurid samal ajal kui oles

patuvastased, peaksid armastama patusteid.

Peaks otsima Jumala juhatast ja õnnistusi.

Patuseid inimesi peaks juhataama, et tunnistada iseenast sarnasaks. Jumala päästmisteet on avatud kaheksesse läbi.

Iga päästesõdurit teenistuse põhjus ja lõpp on maailma päästmine patust ja rahvaste ning isikute toomine Kristuse kui oma Päästja ja Kuninga tunnistamisele.

PÄASTEARMEE JARELUURIMISE BUROO

otsib kadunud isikuid, nii Eestis kui ka välismaades. Tänaodes kogu maailma ümbritsevat Armees organisatsiooni, on korda läinud paljusid leida. Maks: Eestis — Ekr. 3.— Välismaal — Ekr. 5.—

Address: Riiga, Kenina iela 32. —3-a. Tallinn, U. Sadama t. 11-a. Vaksali pst. 8-a, Tartu, Tähe 124.

Jumal on meie ligi looduses.

KÕIK on jälle roheline. Rohi on maas nagu ilus pehme vaip; linnud laulavad, tallekesed löövad kõpsu, konnad krooksuivad.

Ja lapsed — kuidas nad mängivad, hüppavad ja rõõmustavad vabas looduses, rohelistel! On nii palju jõude, mida näeme töötamas, kuid on veel enam jõude, mille tööd meie ei näe. Mine välja aeda või metsa, sääl sa ei näe mingisugust liikumist ega kuule mingisugust häält, siiski sünnib sääl kätärata suur töö. Sääl imevad sajad puujuured mahu maapinnast, ning mahl tungib edasi igasse harusse ja kõige väiksesse oksakesse. Valkseit sünnivad puudel koored, lehed, pungad ja õied mitmesugustes värvides. Näib, et mahl teab väga hästi, kus on olemas mõni oks või leht. Näib isegi, et mahl teab, mil õied vananevad, ja sinna tekib hiljem villi, näiteks õun, mille eest kantsakse hoolt, kuni see on küps. Kuidas võib küll maa-mahl tekitada seda kõike?

Külvaaja künnab oma põldusid kevadel ja sügisel. Ühele põllule külvab ta otse, teisele — rullile, kolmale — kaeru. Seeme langeb tumedasse maasse. Kas nad on nüüd kadunud alaliseks? Oh ei, mõne päeva pärast ilmub ennast elu, mis peidetud seemnesse — ja meie võime näha orast kerkiivat. Orasel ei ole mingisugust sarnadust seemnega, aga niipea kui oras kerkitab, teame, mis seemnest ta kerkinud. Siin on oder ja sääl kaer. Aga kas vabest ei või sünda eksitus, nii et ootamattomalt kasvab kaerakõrs? Mäh, mis teidab seemned, tuleb ju mahl, mis teidab seemned, mille palstab sama päike, nad saavad sama valgust ja vihma. Kuidas siis mahl teab, kus peavad kasvama odrad, kus kaerad? Siin peavad küll olema teatud seadused, sest iga asi on nii täielik, kindel ja õige, et see paneb meid imestama, kui vaid mõtleme kõigele.

JUHI MÄRKMEID.

Õppekursus kadettidele.

Sel aastal peetakse õppekursust kadettidele, ja kuna kadettide arv sel aastal on väike, me loodame suurendada nende arvu järgmisel aastal. Kadetid sõidavad Helsingisse kadettkooll, millest antakse üksikaju järgmises numbris.

„Sinu sõna
on mu jalale
ja miks ja
valguseks mu
jalgete pääl.“
Laul 119: 105.

Joosua, uus juhataja.

„Ole vahva ja tugev; ära hirmu mitte ära, sest Jehoova, su Jumal, on sinuga kooskõpid, kuhu sa lähed.“ (Joosua 1:9.)

MITU aastat oli Mooses Israeli rahva juhataja ja Jumala sõber. Nüüd pidi Mooses lahkuma neist, sest Jumal ütles, et ta peab varsti surema.

Neljakümne aasta eest ta oli saanud välja kaks aastat salajast maakuulajat, kes pidid vaatama läbi Kanaani maa. Pöördues tagasi kümne neist jutustasid, et maal elavad suured inimesed, kellest nemad ei suuda võitu saada. Järelejäänud kaks — Joosua ja Kaaleb — ütlesid, et rahvas ei kardaks, sest Jumal tahab vaenlasti minema ajada nende eest. Rahvas vihastas väga mõlema ustava usule pärast, ja vaatamata kõigile julgustavale sõnule, mida nad kuulsid mõlemalt, loolusid nad edasi minema Kanaani.

Jumal saatis neid tagasi kõrbe, kus nad rändasid, kuni surid kõik fääksvanud, välja arvatud Joosua ja Kaaleb.

Kui Israeli lapsed olid jälle tulnud Kanaani raja lähedale, käskis Jumal Mooset teua Joosua rahva ette ja õnnistada teda; ta pidi ka seadma Joosua uueks Israeli rahva juhiks.

Mooses rõõmistas väga Jumala valiku üle. Joosua oli olnud alati tema ustav sulane, kes ei väsinud kunagi aitama teda, kes kurnati ei kartnud ja ei olnud äritatud, kui rahvas oli vihane. Ta oli alati usin ja tugev. Mooses tundis, et Joosua oli õige mees tema aset võtma. Kogu rahvas vaatas suure tähelepanuga, kui Mooses pani oma käed nende uuele juhile, kes oli langenud põlvili, et võtta vastu õnnistusi. Me võime olla täiesti kindlad sellest, et Joosua kuulas kõiki sõnu suurima tähelepanuga ja palus ise oma sõidames: „Oh Issand, anna mulle jõudu jälgida Moosest, sinu sulast!“

Mitte kaua pärast seda suri Mooses, ja Joosua astus tema kohale. Jumal tõustas üles ja juhatas rahvast üle Jordani jõetatud maale. Teise kausa andis Jumal Joosuale ka ilusa töötuse: „Nagu ma olin Moosese-ga, tahan ma ka sinuga olla. Ma ei taha sind mitte maha jätta ega sinust lahkuda.“

Jumal oli rääkinud Moosese-ga paljast sellest, et käskis teda kirjutada oma pühi käske. Joosua pidi lugema neid iga päev, mõtlema neile ja hoolikult tutvumata neid igapäevases elus. Tehes seda, oli talle tõotatud võit.

Joosua oli kogu sõnakuulelik Jumala häälele. „Õelge rahvale, et nad valmistaksid end“, ütles ta oma ohvitseridele, „sest kolme päeva pärast meie läheme üle Jordani.“ Sälal ei olnud siida, ka ei olnud nell laevu, kuidas nad pidid pääsema üle? (Lõpp 4. veerul.)

EMADELE JA KODULE

PÜSIV ILU.

„Issanda, meie Jumala ilu jäägu meie üle.“ Taav. laul.

JEEUUS kaunidust nähtagu minu seest, Kõik Ta armastust, puhtust ja pühadust;

Võiks Ta jumalik Vaim Muuta täiesti mind, Kuni Jeesuse ilu saab nähtavaks.

Milline on see ilu, mille pärast niihästi laulik kui luuletaja paluvad nii südamlukult? Täiesti arusaadav, et see ei ole mitte näc, kasvu või riiete ilu, sest kõik need asjad muutuvad aastatega.

Vahest vaadates päevapiile, mis võetud mitme aasta eest, imetleme isesugust rietust, kübarat või juuste seongut. Nae-ruväärne! Ebamugav! Vastik! Ometi sel ajal näis sarnane mood kahtlemata olevat mugava ja ilu ise.

See, mis näis mõne kuu või aasta eest nii ilus ja uus, võr-

mõru, mis võib tekitada näole kortse.

Keegi orkestrijuhataja õpetades oma muusekante, ütles: „Hoolitsege oma huulte eest; nad peavad olema kõvad, aga nad peavad ka olema pehmed ja painduvad.“

Sellest lausest võivad iluduse otsijad leida palju nõuandvaid mõtteid. Liig kindlad kokkusu-rutud huuled ei ole ilusad; need näitavad kaastunde ja õrnuse puudumist. Teisel pool on aga sama inetud liig pehmed huuled, mis näitavad kindluse ja põhimõtte puudust.

Meie päevil pannakse nii väga palju tähtsust hääle huul-tevärvimisele, aga sõnadel, mis tulevad üle huulte, on nii lõp-mata palju rohkem tähtsust Tõrkuvad huuled on vastikud,

KAUGED KALDAD.

Kui kaotades oma hinge, sa kaotad kõik, miks sa tahad siis pöo-rata nii palju tähelepanu maailma kaduvatele asjadele? Kui vaadates elu lõppupunkti, nad näivad nii väärnõuetud ja väikesed, kui palju enam näivad nad olevat tühised, vaadates kaugelt igaviku kallastelt!

Võta viibimata Kristus enesele kõigeks kõigeks!

reldes praeguse ajaga, ei ärata tähelepanu, on vanamoeline. Kas pole siis olemaski ilu, mis püsiks? Meie nägime alles, et kõik rietused ja ühtlasi nende kandjad muutuvad. Nooruse ilu muutub peagi vanaduse jõe-tuseks ja inetuseks — kord siledale otsaesisele ilmuvad kortsud. Tänapäev hinnatud teadus võib olla homme väikesse tähtsusega. Kus meie leiame midagi, millele oleks püsiv väärtus?

Püsivat ilu ja väärtust võime leida ainult iseloomus. Ise-loom ei kaota ilgi oma ilu ega väärtust; see on kui kalliskivi — alati külgetõmbav, alati kal-lihinnaline. Ta on sama kui tee-mant, rubiin, pärl või smaragd; kuigi asetatud vanamoelisse ümbruses, on ta siiski iseenesest ilus ja muutmatu.

Kord küsiti kelleltki naiselt, kes oli juba kaunis vanas eas, kuid näis siiski olevat noor, mida ta tarvitab, et alal hoida oma noorust ja ilu. Naine vastas järgmiselt: „Huulte ma tarvitan tõde.“ Ta oleks võinud sama hästi lisada „lahkust ja armastust“, sest tõde ilma armastuseta on sagedasti väga

kuigi nad võiksid olla ei tea kui kenasti värvitud. Tagarääkivad huuled, samuti kui häbematus ja lahkuseta huuled, ei ole külgetõmbavad. Valetavad huuled, ükskõik kui kauni kujuga, on põlgutsväärilised. Tarvitagem huultele — tõde, lahkust ja armastust. Eelnimetatud naine ütles: „Silmadele tarvitan kaastunnet“, tahaksime lisada sellele „ausust ja julgust“. Ükskõik mis värvilised nad ei oleks, mis kujulised või kui suured, need ei ole ilusad, kui nad ei ole ausad ja ilma kartuseta, peegeldades hinge lihtsust. See ongi see, mis annab ilu väikes-tel lastesilmadele.

Käed peavad olema töökad ja aitavad. Keegi luuletaja ütleb, et ta on näinud nii ilusaid käsi, et nad oleksid võinud olla iga kujurajaja unistus, kuid siiski tema ema vanad kortsunud käed olid palju kenamad. See oli ema käte teenimise õrnus, mis näis pojale nii ilus, kuigi tema sõrmed olid kaotanud vanuse ja töoga oma ilu.

„Oma kasvule ma tarvitan otsekohesust.“ jatkas nimeta-tud naine. Hinge ja ihu otse-kohesust annab inimese käigule

Purustatud elu.

Püha Vaimu hääle kuulmatuse tõttu.

Ühel talvõhtul minu puhke-ajal (kirjutab kol. Miles Amee-rikast), jalutasin ma Suure Ookeani rannal. Nähes minu univormi, lähenes mulle keegi hästi riietatud härra keskmisil aastast ja ütles: „Teie olete Päästearmee ohvitser; kuidas ma tahaksin saada selleks, õigust õeldes ma peaksin olema see, kuid oma kuulmatusega rikkus-in ja purustasin kogu oma elu, ja sest ajast on see mul õnne-tu.“

Edasi jutustas ta, et oli kord koduta ja üksik hukkur San-Franciscos. Parajasti enne suurt tulekahju külastas ta üks-kord suurt vabaohukoolekut G. tänaval. Ta päästeti, sai päästesõduriks, leidis Arme-e ohvitseride kaudu hää kohta ja elas hästi, teenides palju raha. Kahe aasta mõõdues tundis ta selget kutset, et astuda Ar-meesse ohvitserina. Ühel püha-päeval, viibides platvormil, kuulis ta nagu Kristuse häält enda kõrval: „Otsusta, otsusta, ot-susta!“ Pöörates pääd ütles ta: „Ma ei tee seda — mitte ilialgi!“ Haarates mütsi, läks ta plat-vormilt oma tuppa, võttis sel-jast ja hävitas univormi ja sõi-tis isegi ära sellest linnast.

„Sellest päevast alates,“ jat-kas ta, „teenisin palju raha, abi;flusin armsa tütarlapselga, kellele on lapsi, kuid Tema — Püha Vaim — loobus minust. Ma purustasin naise õnne, minu lapsed elavad kogu ega Jumala kuulmatuse ja mullegi pole enam lootust. Annaksin kõik, mis oman, kui veel kordki saa-buks juhust, kuid see oli vii-mane!“

Ta lõpetas sellega. Kuigi püüdsin mitme tunni jooksul teda virgutada ja tema pilke juh-tida jälle Kolgatale, pidin kah-juks ta ometi jätma oma saa-tust nutvana ja oma meelestust kahetsevana.

teatud ilu. Tõsine ilu ei möö-du, vaid ta suureneb inimeses.

Jeesuse ilu oli Tema sisemi-ne iseloom, mis paistis läbi tema ihuliku inimese, samuti kui kiitlinal paistab läbi klaasi, ja see andis elu ja soojust kõigele Tema tõele.

Joosua, uus juhataja.

(Algus 1. v.)

Joosua ise ei teadnud seda, aga ta uskus Jumalasse, ja kui rahvas kuulis ta sõnu, nad uskusid teda. „Meie teeme, nagu sina meid käsid niisama kui Moosese käskudele, sest meie usume, et Jumal on sinuga.“

Nii, kuigi Mooses, nende endine juhataja oli surnud, andis Jumal oma rahvale teise, targa juhataja, kes viis neid teotatud maale.

Jumal nõuab, et Tema järelkäijad oleksid põhjalikud igas üksikasjas.

Kirjutanud komandör George Raiton. †

VÄLJAARVATUD usulisel asjal, ei ole inimestel midagi selle vastu, kui kõiges asjas ollakse põhjalik. Rahvas küübid iga asja, mis on tehtud põhjalikult, iga esimeseklassi omadusega kaupa, aga selle kohta, et meil oleks tarvis tunda põhjalikult jumalikke asju, ütlevad kristlased, et see on „võimatu“, ning ohkavad selle juures sügavasti, nagu tahtes öelda: „Meie oma lõbude ja mõnuse pärast teame juba liig palju Jumalast.“ Põhjalikult Jumala tahtmise täitmisele vaadatakse kui fanatismile ja täieliselt puhtale südamele ja elule — kui täiesti saavutamatuks.

Kuigi põhjalikkusega ei arveta vaimulistes asjades, siiski on olemas erand — kõik ootavad, et Jumal täidaks põhjalikult kõiki oma töotusi. Siis kui inimese vaim lahkuib ta lihast, peaks sündima täieline vabastus häädast, murest ja kiusatusist. Siis tahetakse ilusaimat paika, seisukohta, seltskonda, parimaid mõnusi; Jumal peab täitma oma töotusi tulevase elu kohta, aga meist küll ei või oodata, et meie mõistaksime hästi, ja veel vähem täidaksime Tema käsku.

Kahtlemata ükski ei või seista sarnaste mõtete ja teguviisi eest, üldse rääkimata sellest, et see on ülekohtus, on sarnane teguviis hirmus tänamatus ja põlgus meie taevase Isa ja Päästja vastu, ja sellepärast meie peame ajama sarnaseid mõtteid oma juurest nii kaugele kui võimalik.

nestuks petta neid, takistada või pöörata neid kõrvale lihtsalt Jumala teelt! Ainult need inimesed, kes võtnud ette jälgida Kristust, maksu see, mis ta ilal võib maksta, on sarnased, kes teevad Jumala tööd põhjalikult.

Jumala teenimine nõuab enam kui inimeste jõudu. Kuidas küll võib sarnane elu oodata inimeste kiitust või põgeneeda nende alaalse pilke, põlguse ja tagakiusu eest?

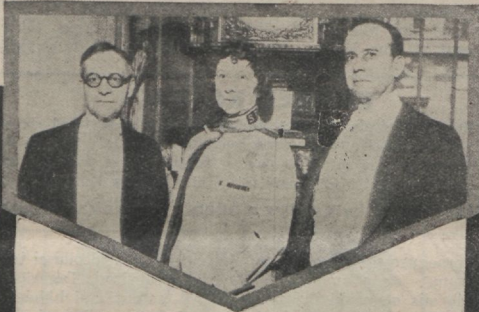
Põhjalikult Jumala teenimine nõuab suurimat vabadust — vabadust, mida võib anda ainult Tema Vaim, vabadust kõigist inimlikest mõjudest, kui terve hing, meel, süda ja jõud tegutseb Jumala asjadega.

Vahest esitatakse sõdurite küsimus: „Aga kuidas teie võite surmata sõja-oma kaasinimest? Kuidas teie võite nii tähelepanematult ratsutada üle surevate vendade, ja anda oma jõudu selleks, et suurendada surevate arvu?“ Peab kahtlema, kas kunagi keegi on suutnud öieti tõlgitada tõstist intelligentse inimese muutmist kiskjaks elajaks. Aga pibel tõendab meile, et ilmalikud sõjad on ainult tühised, arvetaades suure sõjaga, millest võtame osa. On öeldud, et see on kui „tule leek“. Ainult Jumala Vaim võib muuta inimesi ristisõdijaks, kes tahavad ja võivad põhjalikult teenida Jumalat.

Mõned aastad tagasi kuulsime kahest kiirkäijast, kes oma kirusega

Pilt keskel:

Ameerika endine sõjaminister, härra D. Baker, Päästarmee üldjuhataja E. Booth, tervis-
hooldi. Instituudi asutaja C. Beer.

Külgedel näha kuldmedali esi- ja tagakül.

Neile annetati sotsiaalteadusliku instituudi kõrgem aumärk — kuldmedal.

Meil on tarvis õppida tundma Jumalat põhjalikult.

Aga kas see on võimalik? Jah, üsna kindlalt, meie võime täita Tema tahtmist. Tema ütleb: „Mina ei ütle teid enam sulased olevat; sest sulane ei tea, mis tema isand teeb; aga teid olen mina sõbraks hüüdnud, et ma kõik, mis mina oma Isalt olen kuulnud, teile olen teada annud.“ Mida siis need sõnad tähendavad, kas mitte seda, et meil kõigil oodatakse, et meie mõistaksime Isa tahtmist niisama täieliselt kui Jeesus ise?

Just selles asjas oli töötatud, et Püha Vaim õpetab „kõigis asjus“, ja et Ta tuletab meele „kõik tõe“. Et meie võiksime igal silmapilgul mõista, milline on Jumala tahtmine meiega, siis on meil tarvis olla tõesises vaimulikus ühenduses Isaga ja Põjaga, peame elama vaimulikkudele.

Jumala võimend on suuremad kui inimeste omad, Tema võib silmapilkselt teha teatavaks oma sõpradele, millised on Tema mõtted. Meie võime — jah tõesti, meie võime — kui meie ainult tahame, aru saada täiesti Jumala tahtmisest. Kahjuks aga mitmed jumalalapsed hoiduvad eemale Temast, ja sellepärast nad ei või mõista Tema märguandmist.

Täidame põhjalikult Jumala tahtmist.

Kõigepealt nõuab see meilt täielikku andumist Tema. Ta hüüab alaliselt: „Kes on Issanda poolt?“ Ta otsib inimesi, kes jätaaksid kõik ja jälgiksid Teda.

Kes on tõsiselt Issanda poolt? Kes on jätnud kõik teised sihid, et jälgida Issandat täiesti? Kes on võtnud ette, mitte kunagi minna kõrvale, isegi mitte üheks silmapilguks, et tegutseda millegi muuga?

Uuesti ja uuesti tulevad meie ootamatult petlikud kiusatused: „Kõike seda tahame ma sulle anda, kui...“ Kahjuks on ainult nii vähe inimesi, kes on kaotanud kõiki kalduvusi sellele, mida kiusaja lubab, nii et temal ei õn-

ületasid kõiki eelmiseid rekorde. Igaüks mõistis, et need kaks inimest olid annud ennast terveist siht saavutamiseks. Juba kaua aega oli nende ainuke siht — saada kiireimaiks käijaks maailmas. Et saavutada oma suurt sihti, nad olid sammunud peaaegu päeval kui ööl, andes omale ainult kõige hädatarvilikumat puhkust ja kosutust, kuni olid kaotanud oma jõu ja võisid vaevalt püsida jalul.

Kus võib leida Jumala rahvast, kes oleks nii andunud endale ettepanud võitlusele?

On tarvis inimesi, kelle süda on täielikult vabastatud kõigest patukoorast, kelle loomusund tõmbab teda ülespoole, ja mitte allapoole; kes on seotud maailma külge ainult oma nõrkusega ja maiste sidemetega; kelle vee peal pidamiseks ei ole tarvis suurt jõudu, nagu hukkuva laeva päästmisel.

On tarvis inimesi, kes on läbi elanud tarvidust, „võtta enesele oma rist“, jälgides Jeesust ja lastes ennast lüüa risti ühes Temaga, nii et nüüd mõnesugused kiusatused, kurjad pilked, löögid ja tagakius on ainult nende rõõm.

On tarvis inimesi, kes on täielikult läinud „väljapool teeri“, kes on lahkunud kõigist oma sõbrust ja kõigist „peneist seltskonnist“, ja on täielikult andunud Kristusele.

On tarvis inimesi, kellele maailm ei ole külgetõmme, ja kel ei ole muud eesmärki kui ainult levitada Jumala au.

On tarvis inimesi, kes ei karda elada ja kes tahavad elada, aga kes ka ei kogu surma ees ja kel on täiesti ükskõik, millistes olukordades surm tuleb.

On tarvis inimesi, kes vaatamata tervele põrguväele ja maailmale oleksid sarnased, nagu Jumal tahab näha neid.

Põhjalik rahvas! Kus teie olete? Tulge välja, ja võitke!

Järelemõtlemiseks.

Üks pääpõhjustest, mispärast palume Jumalat, on — ühineda Jumalaga võitluses vaenlase vastu.

*

Armastuse jõud on suurim jõud terves maailmas.

Ühel õhtul koputatakse. . .

ÜHEL õhtul koputatakse kontori uksele. Keegi mees astub sisse. Ta näib kurnatud, väsinud ja kurb. Mõne aja pärast küsib ta: „Mis pärast teie ei tule enam meie koju „Sõjahüüga“? Minu abikaasa, kes suri hiljuti, oli „Sõjahüü“ tellija.“

Seletan talle põhjuse, ja sel ajal, kui räägin temaga ta naise üle, tulevad pisarad talle silma.

„Ma mõistan, et tunnete suurt puudust oma abikaasa järele. Ta oli kindlasti hää usklik. Sagedasti on ta küll palunud teie eest, ja tal oli igatsus kohata teiega kord paremal maal.“

„Jah, tema on küll valmis. Aga halvem on küll minu vaeskesega,“ vastab ta, ja siis nutab tugev elujõuline mees, nii et pisarad voolavad üsna vabalt.

„Aga, mu vend,“ ütlen, „ka teilgi on lootust. Issand on ligi sellele, kel on alandlik ja rusuks pektud vaim.“

Töötused võetakse välja piiblist rõõtsiks ja abiks. Ja kui ma lõpuks küsin temalt:

„Kas teie tahate siin ja nüüd läbi katsuda neid töötusi, ja paluda Jumalat tõsiselt päästmise pärast?“ vastab ta:

„Jah, ei ole muud midagi, mida igatsaksin nii väga kui vabaneda patu viletsusest, aga see on küll kõige parem, et ensain hoolitseb kõige päält selle eest.“ Ta võtab oma taskust välja pudeli.

Ma ei viivita tema tahtmist täitmas, ja pudel oma mürgise sisuga ühijendatakse ühes.

Päile selle alandab ta oma põlved, läse värisedes tervest ihust, paludes Jumalalt puhastust pattudele ja päästmist oma vaesete hingele, palub seni, kuni palve muutub tänuks. Kui meie tõusime üles palvest, ütles ta, naeratusega jämedatel näojoontel:

„Tundub, nagu kõis oleks katkenud mu kehha ümber.“

„Jah, Juhda soo lõvi ees murdub kõik ahel...“ Joe.

Uued ohvitserid Tallinna!

Alltähendatu sai üleskutse kirjutada „Sõjahüüele“ lühidalt oma elust. Mõttega, et „Hüüü“ lugejaskonnas võib mõni olla huvitatud sarnase kirjutuse üle, tahan ma meeeldi täita ettepanekut.

Hää küll! Olen pärit Soomest, sündinud Helsingis. Säär on mu isakodu. Säär käisin koolis. Säär kohtasin ka Päästarmeed. Kuuteist-aastase noormehena tulin kord Armees koosolekule. Lihtne, rõõmus, otsekõhene jumalakartus, mis oli esitatud hulgas õnnelike salvatsunistes, kõitis mind kohe. Jumala Vaim haaras mu hinge. Kui olin külastanud koosolekuid mõni päev, tulin patu ja enese hukkamõistmise tundmisega, ja enne, kui oli kaks nädalat möödunud minu esimese koosoleku külastamisest, leidsin ennast kahetsuspingil kahetseva patusena. Sel õhtul sain päästetud ja omanis rahu. Kiidetud olgu Issanda nimi, et päästmine on piisunud senini!

Päale kaheaastase sõduripõlve korpuses andsin ennast üles, et saada ohvitseriks, ja aastal 1921 olin kadetkoolis.

Kohe päale kadetkureus lõpetamise pidin minema kaitsevõetenistusse, et täita oma kohustust isamaa vastu. Jumal kaitseb ja aitas mind kasarmuelu kiusatustest, ning aasta möödudes

Adjutant Ragnar Åhlbergi perekond.

olin valmis võtma vastu oma esimese käsutuse. See viis mind Hangösse — linn Soome lõuna-osas. Kui olin viibinud sääll kümme kuud, saadeti mind kui uue kapteni soomekeelses korpuses Hämeenlinna. Säär töötasin kaks aastat. Õnnistusrikas ja auiline aeg, mille meeletuletus vaimustab ja soojendab mind veel nüüdki. Järgmine koht oli rootsikeelne korpus Vasa linnas Österbottenis, heledate süviööde ja suurte legendikkude maal. Ka see käsutuse aeg oli kaheaastane. Siis tulin Borgasse, vanade mälestuste linna, kus elas Runeberg, Soome rahvalaulik. Järgmine käsutus viis mind ära korpusetõlt. Diviisi noorsookretärina Tampere diviisis püüdsin olla noortele ja noortetõele õnnistuseks. Järgnevalt käsutus juhatas mind minu kodukorpuses, Helsingi l-sse. Ka siin viibisin kaks aastat, ja siin pühitsesin oma pulmi selleaegse leitnandi Greta Toft'e'ga, kes on lahkunud komandörlleitnant Toft'e tütar.

Ühiselt oleme võidelnud Jumala eest kahes korpuses, Oulus ja nüüd hiljuti Vasas. Ning nüüd saime jällegi uue käsutuse — käsutus, mis pani meid väga imestama ja asetab meid täiesti uutesse olukordadesse. Meie peame reisisma üle Soome lahe ja võtma osa päästesõjast Eestis. Ning meie tuleme häameelega. Meie tuleme tõsiselt sooviga, olla õnnistuseks seltsilistele ja rahvale. Meie tuleme ka kartusega ja väristusega, kui peame võtma oma hoole alla kalli pänduse, mida meie elkäijad ja juhatajad

Mõnda Asutaja iseloomust.

William Boothi hing.

LASEME William Boothi ennast meile kõnelda, et saada pilti selle suure mehe hingest. „Aastakümneid tagasi,“ nii jutustab ta, „valisin ma inimeste päästmise ja jumalaringi levitamise oma ühe kõrgeimaks sihtiks.“ Oma proovituuse kohta kirjutab William Booth: „Ma nägin enda ees surevaid hingi; ühel pool taeva avatud väravad ja teisel pool põrgu lahtised ukseid, kuna sellel keskel seisis Kristus väljasirutatud kätega.“ Ühes teises kohas kirjeldab William Booth ligutavate sõnadega oma tundeid, kui ta lahkus õpetaja ametist. „See oli sõندانõhes-tav toimine. Kõikjal üle maa oli palju inimesi, kes armastasid mind ja minu abikaasat. Lahkumine valmistas mulle kirjeldamatult muret. Aga ma tundsin, et pean astuma selle sammule.“ Edasi selgitab Booth, miks ta pidas tarvilikuks astuda oma usulises tegevuses eriteele. Kindral kirjutab: „On saanud peaaegu moe-õsaks, et kirikud peavad igal aastal oma „äratuse“ ehk „erilisi“ teenistusi, kuid neljakümne aasta eest oild nad kõik üksmeelselt selliste pühete vastu, nii et ma pidin väljas-pool kirikliku organisatsioonil otsi-ma vabadust, mida ma nõudsin; ot-sida kadunud ja päästa neid, kes hialgi ei astu jalagari kirikusse. Mi-nu esimene motõ oli, arendada evan-gelisti tegevust ja usule võidetud anda tagasi kirikule. Kuid varsti veendusin, et nad sinna ei läinud, et neid sääll enam ei soovitud näha ja mis kõige tähtsam — leidsin varsti, et ma ise vajasin neid hingi.“

Asutajal oli imeline vaade inimes-tele. Ta ei kummardunud mõistuse-inimeste ees; aga teda tõmbasid ligi südame- ja tundeinimesed. Tal oli võime, avastada suurte vaimuannete-ga inimesi ja saada abi neilt, mida ta vajas. Ka äriinimesed tundsid, et organisatsioon, nagu Päästarmee, ei lange kokku nii kergesti, kui selle eesotsas on selline geenius. Kuid Booth ei lasknud „lippu langeda“ nõisuguste meeste ees. On teada juht-um, mil ta ühele härrale, kes sageli annetanud Päästarmeele suuri kingi-tusi, tegi valju märkuse. Kindral oli ilmunud avalikkuse ette esmakõr-dsel Päästarmee vormis. See oli Stuart Hall'i Cardiff's (Wales). Tema ümber platvormil istusid linna juhtivad mehed. Asutajal näis ole-vat väga piinlik nende juuresolek, kui ta istus toolile. Üks neist lüü-si sõngatähes veidi malja heita tema vor-miride üle. Lõpuks ütles ta Asuta-jale: „Tõesti, Booth, teie näete omist kord kindralina!“ Nagu väli kõstis vastus: „Arge tundke muret minu vormi pärast, Richard, või selle pi-rast, kas mul on kindrali välimus. Aga, oo Richard, mõelge Meistri sõ-“

(Lõpp 6. ltk.)

annavad meie kätte. Aga meie tuleme, üle kõige usaldades Ju-mala töötusi ja armurikast Abi.

Nii meie sirutame teile, eesti seltsilised, oma käe ja südame. Võitleme ühiselt oma suure ees-märgi eest: „Eesti Kristusele!“

Ragnar Åhlberg, adjutant.

Palvekuulmine.

Minu esimene kogemus palvekuul-misest on kui hele mälestus minu ees.

Kui olin väike tüdruk, nelja- või viieaastane, eksisin metsas ühes oma mõne aasta vanema õega. Mets asus minu isakodu lähedal ja võttis mitu-kümmend ruutkilomeetrit oma alla. Meie ema ei teadnud, kus meie asu-me. Kui me nii olime kesk sügavat metsa ja leidsime, et ei oska minna tagasi koju, hirmusime kangesti. Meie hirm kasvas kiiresti, kui arvasime nägevast metsas üht ja teist, mis olens väli meie ettekujutusest. Kui me kord nägime meest rüüalate riietega, kes vaatas meile, jooksimine ometi kaugemale ära. Lõpuks pidime omelt peatumata ja küsimata, mida nüüd teha, sest meie ei leidnud teed tagasi koju.

Siis tuli meele, et peaksime paluma Jumalat, ning me mõlemad põlvitasti-me suure kivi ääres. Ma ei unusta hal, kui tuliselt ma palusin sääll, ja koda selget teadeti, mida sain õige sedutele kohta. Nüüd jooksimine otse-tede koju, rõõmsad ja õnnelikud. Hallelujaja!

Ma ei ole mitte ainult lapseas koge-nud Jumala abi ja imelikku palvekuulmist, vaid kõik need aastad, kui olen elanud usklikuna. Ka tulevikus tahan minna palvetada, sest see on kõige kindlam. Issand aitab läbi kõi-est, kui ma panen oma käed Tema kätte. Ja sinule, kes loed neid ridu, tahan öelda: „Palu!“ Palu lõpmata. Ja palve vastus tuleb kas varem või hiljem.

S. S.

Kunst ja päästmine.

(Algus 1. lhk.)

Üks tähtsaid asju selles tseremoonias oli, et siku pää ümber soot purpurpunane päel, siis tede viidi välja templist ja aeti edasi heledate ja neemise hüüetega ning visati kividega, kuni ta kadus kõrbesse. Osa purpuripäelast pidas preester templis, uskudes, et kui ümber hukkuva siku päel muutub valgeks, tähenduseks et Kõigekõrgem on andestanud nende patte, siis ka järelejäänud päel templis muutub palgeks.

Kõik see nätab Kristusele, kuidas Ta valas oma verd terve maailma eest. Paulus kirjutades Eebrea rahvale sikuveter, veest, purpuri karvast ja hukkumiseast väljaspooli kerast, ütles:

„Seepärast ka Jeesus, et Ta oma enese vere läbi rahvasid pidi pühitsemata, on värvata taga kannatanud. Siis mingem Tema juure välja leeri taha, ja kangelane Tema teostus.“

Luceja, millega seisuohk on sinul patukandja suhtes?

Vanas testamendis saatsid juudid sikku, kes kandis terve rahva patte, neemisega ja söömisoanadega kõrbe, kus keegi ei elanud.

Jeesus Kristus, Jumala Poeg, kes kannab maailma patte, aeti välja linnast lõõkidega ja hüüetega mässava hulga poolt: „Meie ei taha, et seesinane inimene valitseb meie üle.“

Kas Kristuse veri on puhastanud sinu patidest?

Kas sinu sarnaned nende sada neljakümne neljale tuhandele, keda apostel Johannes nägi seisvat Siioni mäel ühes Tallega, ja kellest ta ütles: „Need on, kes käivad Talle jälgedes igal pool, kuhu Ta läheb.“

Kas oled valmis jälgima Kristusele, kandes Tema austust, see on — kanda teotusi maailma armastajailt nende vastu, kelle kuningriik ei ole sellest maailmast? Sa oled õnnelik, kui jälgid suurele patukandjale, sest siis sa oled kindel nende seas, kes sureb Issandas, ja hingab oma tegudest! — uutes taevastes ja uuel maal, kus „Jumal ise kuldab nende pisaraid nende palgilt; kus enam ei ole surma, häda, ohkamisi ega valu, sest kõik esimesed asjad on mööda läinud.“ Nad laulavad ka uut laulu, ja nende isa nimi on kirjutatud nende otsaessele.

William Boothi hing.

(Algus 5. lhk.)

nadele: rikas pääseb raskelt taevarikki.“ Laatus mõjus tollele härrale; tema nägu löi kahvatuks ja ta oli ühe hetke kummaliselt valkne. Kuid ta jätkas tegemast Armeele kingitusi.

Näis, et kõigelt, mis tähendas „kunst“, polnud William Boothile sinu suurest tõmbelõud. Temale oli alati imelisem pilt vandata pisarais ja kahetsuses inimest kahetsuspilvalt pölvitamas. Tema ei kõnelanud palju maaildest ega kõigest muust sellisest, tema ülevaim kõneline oli — hinged. Kuigi ta oli iseloomult väga tundeline, kannatas ta vahvalt kõiki valusid. Ta täitis sageli oma kohustusi sääli, kus tulevama tervisega mehed keeldusid. Kord tähtis Asutaja pidada kõnet suure teatris Dudes', Staffordshire's. Kui oli kokkumad koosoleku alguse ajal, oli saakun tulnud nii palju kaudajaid, et Asutajal ja tema saatjal otsustus võimatiks läbi tungida lava juurde. Nil tegid nad katsed lava tagant pääseda platvormile. Laval pimedas raudesriide taga kobades, oli äkki kindral Booth kadunud. Üllatuskes leiti, et kindral oli kukkunud läbi lahitse luugi mõne meetri sügavusele. Kindral ei lausunud sõnagi, vaid läks koosolekule. Ükski isik suures koosolekuksaalis ei teadnud, mis oli juhtunud. Hiljem selgus, et Asutaja jalal oli saanud vigastada, kuid ta kannatas vau kogu koosoleku kestetel.

ISA VAENLANE.

KUI mõni mõtleb, et ainult tööliste perekonnad kannatavad joomise mõju all, siis nad eksivad väga. Kolm last, kellest jutustame siin, olid häast perekonnast, lahkette ja armastavate vanematega, ning kõik oleks olnud nendega hästi, kui ainult poleks olnud asja, mida nad ise ja ka ema nimetasid „isa vaenlaseks“.

Nii kaua, kui isa oli kaine, oli ta väga hästi nendega, aga kui ta satutas oma „vaenlase“ võimu alla, muutus ta kõik muu.

„Kas meie ei võiks korraldada nii nagu teised lapsed, ühe väikese seltskonna, ja kutsuda oma juure Nelli, Joseepi ja Karli?“ küsisid lapsed ühel õhtul.

Proua Taal raputas pääd: „Ma olen kurb, et pean ütlemä ei, aga ma ei või korraldada midagi sellesarnast.“

„Mispärast mitte, ema?“ küsis Robert, kõige noorem.

„Sa tead küll, mispärast, armas laps,“ ohkas proua Taal, „isa on saatnud uue käitumise oma „vaenlase“ järele ja käskinud seda panna keldrisse, ning sa ise nägid, kuidas ta tuli üle kogu. Kõik raha kulub sinna, ja ma ei või korraldada, mida soovite.“

„Aga kuidas siis?“ küsis Harald. „Purustame kõik kirvega,“ pani Robert ette, nagu hilgades nagu taevast valgusest, ja samal ajal tõstis ta oma rusika ähvardavalt viinakeldri poole.

„Õel hommikku vara, kui päikesevalgus ilmus vaevalt puude tagant, avanes üks valkseit, ja välja astus Harald. Robert seisus ukseel. „Milline tuul, siin on,“ ütles ta, „vaata ette, Lucia, et sa ei lase ust kõvasti kinni langeda.“

Oli eriline vaade küünalvalgusel laaternast, mis oli mõne minuti pärast näha aias puude vahel. Lucia seis ja hoidis oma käes laternat.

Robert võttis oma kätte kirva, ja Harald võttis esimese „vaenlase“ kaestlasi kinni kahe käega.

„Noh, nüüd,“ sosistas ta, „seisa paigal ja ära lasa lahti kirvest! Ole ettevaatlik! Üks, kaks, kolm!“ ja järgmisel silmapilgul — „klunk, klunk“ — voolas sisse ühest „vaenlasest“ hauda.

Pudel pudeli järele läks sama teed, kuni viimati olid kõik tühenadud. Nüüd tuli kord lähkri. Nüüd pidi Harald tarvitama kirvest, ning varsti oli isa „vaenlane“ lahti

Päiale kindral Higgins India reisu Londoni linnapääl korraldas kindrali ja ta proua anks, seltskonna koosviibimise. Pildil näha ka staabiülema, komandõr H. Mapp.

Lapsed ei nimetanud enam midagi asjast emale; aga isekeskis nad jutlesid sellest veel suurema põnevusega.

„Mida meie võiksime teha?“ küsis Lucia, ainuke tütar perekonnas.

„Ma soovin, et võiksime kuidagi aidata oma isa. Ta oleks varsti jälle nagu ta on alati, kui ainult tema „vaenlane“ ei pettuks kodust,“ ütles Harald.

„Ma tean!“ hüüdis Robert, „tõuseme õhel hommikku vara üles, kui aga keegi meist ärkab, ja läheme alla keldrisse, lõome kõik pudelid katki, ja matame nad aeda.“

„Aga mõte, kui kuri on isa, kui ta saab teada,“ ütles Harald.

„Seda ta on vist küll. Aga meie ei või parata midagi. Meie peame võtma vastu tõeleimist või ükskõik, mis see ka ei oleks.“

„Aga mõtle kõigele rahale, mis välja antud „isa vaenlase“ eest. Kas meie ei võiks müüda seda, ja saada sellest lahti sarnasel teel?“ ütles Harald. „Siis meie võiksime saada raha meie seltskonna kokkukutsumiseks.“

„Mida sa ütled?“ hüüdis Robert. „Müüa seda ja lasta sama õnnetust, mis tabanud meie kodu, tulla ühte teise kodu!“

„Robertil on õigus,“ kinnitas Lucia. „Kui meie peaksime selle külge puutuma, siis on küll kõige parem, et hävitame selle täiesti.“

murtud ja iga viimane tilk välja voolanud.

„Enne kui me nüüd lahkume siit,“ ütles Lucia, „anname oma püha töotuse, et meie ial ei tarvita ainukest tilka meie isa „vaenlasest“ ja et meil ei ole mingisugust tegemist sellega.“

Ja sääl hämarikus andsid nad üksiteisele kätt, seistes konjapudelite ümber ja tõotasid Jumala ees, et isa „vaenlane“ kunagi ei pea sattuma üle nende huulte.

Hiljuti ütles Robert mulle: „Ma olen väga tänuilic selle eest, mida tegime sel hommikul.“

Isa oli üsna pahane meie päiale, aga oma südames mõistis ta küll meie teo põhjust, ja enne kui ta suri, oli ta päästetud oma hirmsast „vaenlasest“.

Muidugi ei olnud meil õigust loata purustada pudeleid ja talitada sarnaselt omapääd, nagu me tegime. Seda ma mõistan alles hiljem, aga oma tõotust olen pidanud kogu aeg.“

Sina, kes loed neid ridu, ei pea muidugi tegema järele nendele lastele kõiges, aga anna sinna samesugune tõotus kui nemadki, ja otsusta Jumala abiga pidada kinni sellest. Tee kõike võimalikku, et pidada oma kodust eemale hirmsast joomise vaimu!

Armastus.

ARMASTUS leiab alati teed A ja abinõusid, kuidas ilmutada oma armastust. Oma nooruses tundsin pika sirge kasvuga meest, nimega Robert. Tema oli sündinud New-Yorgis, kus elas just sel ajal, kui Californias avati kullakaevandused. Kullakaevurite seas valitses metsalik kuri vaim, ja Roberti ausaldurikkasse südamesse kerkis rõõk soov, viia neid inimestele evangeeliumi. Aga kuidas? Raha tal ei olnud. Raudtee sel ajal ka ei olnud. Parim tee sel ajal New-Yorgis San-Franciscosse oli merd mööda. Minu sõber Robert läks siis laevalt laevale, et otsida enesele tööd, mis annaks temale võimaluse sõita pika teie ilma rahata. Lõppude lõpuks kohtas ta kellegi laevaomanikuga, kes tema küsimusele vastas naerdes: „Minu laevas on küll üks vaba koht, aga see arvatavasti teile ei kõlba. Vaadake, mulle on tarvis kõõgipõissi,“ ja ta mõitis silmadega 6 jala pikkust meest enese ees. „See on kiiduväär!“ oli aga vastus, ja Robert astus rõõmuga oma uuele töökohale.

Nii Robert sõitis pika teie Kaliforniasse kõõgipõisina, sest Kristuse armastus sundis teda minema, et päästa oma hukkuvaid vendi. Ei ole ju siis ime, et tema töö olid suured õnnistused. Mida enam inimene töötab, seda enam sirutab ta süda jõu ja halastuse järele.

Väike tüdruk, kes andis ära oma südame.

Lahkesti teretades astub grupjuhataja oma armsate laste hulka ja vaatab ümber, kas kõik on kohal. Siis langeb ta pilk tühjale toolile üheistaastase Marta kõrval. „Kus on su õde Maria?“ küsib ta temalt.

„Oh,“ oli vastus, „ta on kodus; ta on ju nii väike ja ei tee muud kui segab meid.“

„Maria ei ole liig väike, ja ta ei sega ka meid sugugi. Jookse nüüd koju tema järele; nüüd on veel aega,“ sõnib grupjuhataja.

Marta jookseb koju ja tuleb varsti tagasi ühes Mariaga, kes istub oma kohale.

Koosoleku ajal küsib grupjuhataja muuseas lastelt, kas neil kõigil on süda. Kõik vastavad: „Jah.“ Ainult Maria vaikib.

„Noh, Maria, sa ei tittle midagi; kas sul ei ole südant?“ küsib grupjuhataja. „Mis sa tegid sellega?“

Pikemal mõtlemata vastab ta rõõmsalt: „Oma südame andsin ma Jeesusele.“

Rootsi rõomukas „Alati edasi!”

Aastakongress, mida juhatas kindr. ja proua Higgins, kroonib jubelilaastat.

„Riiti, värvide ja taevargiti eesti!” oli rootsi salvatsioonistide vastumustavastakaja jubelilaasta motto: „Mingem edasi!”

Võite on olud iga tõharu, ja aastakongress oli samasuguses rõõmsa meelolus.

Kindral ja proua Higgins on juba harjunud õnnistama ja rõõmustama tuhandeid ohvitseri, sõdureid ja sõpru.

Marssid tervituskoosolekule ja muusikakoosolekule Skanseni esmapäeva õhtul oli lüüskas vaateks nägijatele, ja päälvaatavale hulkadele. Tuhanded ohvitserid, sõdurid ja elupäästjad võtsid osa, ning saajand lühid lühid pälkese paistel. „Meie oleksime võinud marsida otsekohe taevasse,“ ütles keegi noor seitsilaine, kelle süda oli täidetud rõõmuga.

Ühriti suurimad saalid Stokholmis, kuid enamal juhusel nad ei suutnud mahutada kõiki rahvahulki. Isegi mitte lius vabadehüütel Linningsinis oma 6.000 isekohaga ei olnud küllalt suur noorte demonstratsiooni ajal.

Viimasel koosolekul, kus esitati mitmesuguseid misjonivälju, enne sääl tõotanud ohvitseride poolt, ning adjutant ja proua Palmer pühendati lipu all enne nende tagasisõitu Indiasse, oli palju, kes ohverdasid iseenastat terveldamlikumale teenistusele.

Ohvitseride koosolekute ajal kui ka teistel koosolekuli õppisid rootsi ohvitserid enam armastama oma kindralit kui ennem.

Komandör Larsson oli väsimatu tõlkides kindralit. Teiste kaasatajate hulgas olid ka komandör ja proua Ögrim, komandör-leitnant ja proua Gundersen ning proua komandör-leitnant Tori.

Rahvusvahelised uudised. Ameerika.

„Mina olin vangis, ja teie tulite mind vaatama...”

Päästearmee ohvitserid, kes valitsuse loaga Ameerikas külastavad vangilaide ja hoolitsevad vangide vaimliku elu eest, on sellel aastal esimese viie kuu jooksul külastanud 204 vanglat, pidades koosolekuid 35.116 vangile, kellest hulgast 287 on põlvunud; kongides on külastatud 414 vangit.

Ameerika valitsus hindab väga seenda tõharu ja tootab meid. Mõnes suuremas vanglas, kus pöörduvad vangidest on moodustatud korpused, peab vang valitsuse üleval Päästearmee ohvitseri — vangia korpuse juhatajat, — makstes temale palka.

India.
Päästearmee ohvitser ülendatud vastutusrikkale riigitõble.

Mitte kaua aja eest üendas Trävarnora maharadž India Päästearmea majori dr. med. W. Noble'i — arstide juhatajaks, direktoriks, üle terve suure Travakora maala.

Inglismaa.
Sel suvel asutati Inglismaal eriline Päästearmee autobrigaad, mis koosneb umbes kaheksimeest autobusil. Igal sarnasel autobusil on korraldatud väike elukorter 3—4 isikule — Päästearmee ohvitseridele —, kes oma „tankiga” reisivad alaliselt külast kulla, linnast linn, ja peavad koosolekuid maakohades, kus ei ole kindlaid Arme korpused.

Sarnane tõmmeetod on ännistatuseks ja viljakand. Mõnes väiksemas linnas, mida Arme „tangid” on külastanud enam kordi, on palju inimesi põrvunud, ning uued korpused on avatud.

Päästearmee püüab tarvitada iga vahendit, et võtta maailma Kristusse.

Eestlaste külaskäik Helsingisse.

Soome 42. aastakongressi juhatas komandör-leitnant Cunningham.

Reede õhtul, 30. juunil, kella 17 ajal võis juba näha salvatsioonistide tulevat pakkeid. Ja paunadega Tallinna sadamasse. Halk sadamasillal kasvas — kõigil oli sihiks kaunis Helsingi, et võtta osa kongressist, mida juhatab Euroopa rahvusvahelise sekretär, komandör-leitnant ja proua Cunningham Londonist. Kell 18.30 väljus laev Tallinnast inimesega, kes täis parimaid lootusi. Vaatamata kõigile raskustele ja haigusetele merel, tõusis meeleolu, kui Helsingi tornid hakkasid paistma läbi pimeduse, ja peaaegu eranditi olid kõik rõõmsad, kui laev saabus keskööll Helsingisse, kus olid ootamas soome salvatsioonistid ja puhkpilliorkester. Sadamast mindi koolimajja, kus mõnetunnilise reisi järele võis kõigepääl kostutada oma keha ja siis pügeda pehmesse voodi puhkama väsimusest. Vaatamata lühikesele puhkuseajale, tõusti hommikuks juba kella 6—7 ajal, et kasutada oma aega linna vaatamiseks. Siin oli

õhtul oli koosolek ainult P. A. sellitsilete, ning sinna oli kogunenud umbes 1800 päästeohvitseri ja sõdurit. Siin oli eriliselt tunda Jumala Vaimu ligolekut, kes ühendanud meid oma aulises. Päästearmees võitlema sama sihtide eest. Proua komandör Cunningham rääkis tõest vasesmate seas ja toonitas isearanis, kuidas inimesed ootavad Jumalalastelt näha nende usu tõdust ja kindlust Jumalasse. Komandör Cunningham pidas sügava kõne Ebraa 1:21—3 üle, toonitades, kui tähtis on, et elame ühenduses Jumalaga ja et me ei läheks Temast vähemalt kaugemale, muutes tuimaks oma hinges. Kutsu pühendada entast paremale teenistusele, uuendades oma Jumalale ühtõust, leidis vastukaja mitme südames, ja 100 nende seast tulid ette kahtluspungile, et siidua — oma lepingut nähtaval Jumala ja inimese ees. Pühapäeva hommikul oli pühituskoosolek soome keelt rääkijale „Rahvamajas” ja rootsi keelt

Kaks päeva olid mõõdunud kirjetele ja juba koguti viimasele koosolekule, kus eesti seitsilised viibisid. Koosoleku esimest osa Tempeli juhataja kolonel Westergaard kuni komandör Cunninghami saabumiseni soome koosolekut. Ta kõneles siidamlikult Mark. 10:13—27 üle noormehest, kes tahtis pärida igavest elu, aga kel oli üks asi, mis takistas ja kõitis teda maailma külge. Nii leidub tänapäev palju neid, kes tahaksid teenida Jumalat, aga neil on midagi maailmast, mida nad armastavad enam. Kristus pakub igäuhtle kolm asja — risti, ühesanget ja iseloomu, kui ta tahab pärida igavest elu. Kui meie oleme häätühikud võtma enesele kaaks esimest, siis Jeesus tahab meile anda ka osa oma iseloomust. Mitmed läksid nagu noormeest „kurvalt ära”, aga meie täname Jumalat nende kolmekümne kuue eest, kes võtsid vastu Jumala päästimestingimusi.

Keskööll väljus laev Helsingi sada-

Eesti seitsilised Helsingis.

suureks abiks kapten Salminen, soome ohvitser, kes annud oma aja ja jõu viimasel ajal Eesti päästiseks. Ta teadis mitmesuguseid kohti ja võis anda vastuseid uudishimulike küsimustele. Käidi muuseas suure vaatamisväärses eduskupna (parlamendi) hoones, surnaual — kus viibiti ka ausse ülendatud Päästearmee ohvitseride haudadel. Pühapäeval sõideti välja Kõrgesarele looma-aeda. Meri oma paljude saartega, millel asusid punased, valgete laartega majad, pakkus väga kena vaate. Käidi ka botaanikaaia. Kõikjal oli näha enam kui silm suutis, ja imestusel ei olnud piiri.

Aga vaatamata kõigele ilule vana rahva päälinnas, see jäi siiski väle teisele kohale eesti seitsiliste südames, kui nad nägid suurt salvatsioonistide hulka, tuundis, kuidas sama Vaim oli meis kõigis ja ühendas meid tugevate armukõitega. Laupäeval pärast lõunat oli „Rahvamajas” nooresodemonstrotsioon, mil esinesid mitmesugused noorsõõõharud, millele me veel ei ole jõudnud Eestis. Kana oli väga mitmekesine, ning jälgiti teatud pingega. Gardiid ja skouidid, keelatud tutvunemise juba Eestis, võitsid oma elavusoga kõikide eestlaste südamed.

rääkijale Tempeli. Mõlemas oli Jumala Vaim tegev, ning palju uusi otsusi teht, et elada tulevikus puhtamat ja pühamat elu. Jumal pani oma pitsierimärgi mitmele südamele. Pühapäeval pärast lõunat mindi pikas, pikas rongkäigus Jaani platsile, vabaõhu koosolekule, kus rahvahulgad ootasid juba ees. Eestlaste südames oli igatsus: „Oh, et Arme Eestis kasvaks ka pea nii suureks!” (Usume, ja võitleme edasi, küll meilgi tuleb see aeg!) Kongressi juhataja kõneles Jesaja 12. pt. alusel, rääkides kahest asjast, mille järele Jumal ja inimesed sirutavad — rahuldus ja jõud. Seda võib leida ainult meie ei või oli vabaõhukoosolekul kui siin — hinged kahtluspungil. Jaani liivases platsil pölvitasid kuus hing, paludes Jumalalt rahuldust ja jõudu oma hingele.

Enne õhtust koosolekut pidas kongressi juhataja veel lühikesed koosoleku eesti seitsilistele, õhutades neid anduma täiesti Jumala ja Päästearmees tõõle, sest see on ainuke tee edasi ja võidule. Jumal nägi kõiki valkiseid otsusi, mis tahtis südames, ja meie soov on, et need ei oleks mitte ainult otsused, vaid et võiksime näha tagajärjena midagi tegelikk.

maist, viies eestlast sinna, kus on nende õige paik, aga nad võtsid enesega kaasa palju mälestusi, ja mis veel enam — nad läksid tagasi, et võtta oma kodu, oma tänavat, linna — jah, tervet Eestit — Kristusele.

Mida ta unustas.

Keegi ema käis teed ja talutas oma poega kätt-päidi. Nad kohtasid kedagi meest, kes taikus siia ja sinna ja kõneles iseenesega. Riided olid tal närased, ning ta ise kõneles roppe sõnu. Ta näis nii hirmnasa. „Kuule, ema,” ütles pois, „kas see on inimene?” „Ja, ma poeg,” vastas ema, „aga ta on unustanud selle.” Joovastatavad jõudid andavad saagei inimesed nadalamaks kui loom. Ära puuduta kuugi neid.

„Sõjahüüü” nimestik nr. 48 — juuli 1933.

Ohvitserid:

Ltn. V. Muul 75, ltn. K. F. Bernadt 25, ltn. H. Elimann 25, ltn. J. Matveus 25 eks.

Allohvitserid ja sõdurid.

Muusik. M. Ernits 31, seers. L. Rattik 25, k.-k. A. Tennen 25, sõd. J. Padar 25 eks.

Laulud.

1. Lunastaja haavatest, käisid, ja-lust, külje seest Voolas kõige ilma eest süüta veri. On su hing sääl puhastud, patukõitest vabastud, Oled õnnis, päästetud vere läbi?

Vere läbi, vere läbi, On su hing sääl puhastud, Patukõitest vabastud? Vere läbi, vere läbi, Oled õnnis, päästetud vere läbi?

2. Kui su hirmsad patud, süüd koormavad su südant nüüd, Andeksandmist leida võid Talle veres. Patud veripunas, hingehaavad verised, Puhtaks, terveks saavad need Talle vere.

3. „Peigmees saab pea ilmuma!“ kõlab sõnum väega, On su pulmariided ka pestud veres? Seisad Tema seadmises, käid sa alanduse, Võidad järjest Vaimu väes, pestud veres?

4. Kiitust, tänu igavest Jeesusele vere eest, Mis meid päästnud surma käest, kiitust, tänu! Kui kord lõpetab valutue, taevast parem laulame, Vere eest me täname, kiitust, tänu!

1. Kindel palk minul Jeesuse Päästarmees, Et patuga võidelda sääl. Käime vabadustel, saatan põgene eel, Hingi Päästjale võidame kõik.

Jah Jeesu eest ma seisn vaid, Kes võitlusmõllu, tormisid, Kus Jeesus viib, ma jälgin ka, Ta eest, jah seisn Jeesu eest.

2. Meil on armastust patuse, kadunud eest Ja sõlmise patuga siin. Päästend, õnnimüü hüüd kostab kõigile nüüd, Et nad tunneks, kui hääl on Ta arm.

3. Jeesus lepitab meid, suri ristil me eest Ja lunastas maailma süüd. Üles tõusis Ta siis, elab praegugi veel, Päästab kõiki, kes Temale truud.

1. Ühes, vennad, võitlusele, Tõstke lippu rõõmsasti! Meie päälik, Kristus ise, Viib meid võidust võidule.

Kristus on meid patust päästnud, Tema sees meil ühendus, Põrgu võimust on Ta murdnud, Tema läbi võidan ma, ; Päästja läbi võidan ma. ; Põrgu võimust on Ta murdnud, Nüüd Ta läbi võitja ma.

2. Vaatke, kuidas vennad vaprast Meie eel on võidelnud, Ei nad lahkund armsast sõbrast, On Ta jälgis astunud.

3. Vennad, ärge kartke vaenlast, Eluvürst käib meie eel; Juba punab koit ni armsast, Kuldne hommik varsti käes.

4. Taevast, valkese õnnelmas Oma kallist Päästjat näed, Võidukroon sääl on sul valmis, Sinna igavesti jääd.

1. Mu lõbud olid patused Maailmas elades, Kuid siis mu vaadet valgustas Sääl Kristus — Püha Tall.

Ah, Sa isa püha Tall, Sa ohver Kolgatal, Kes ristil olid surmani, Et teha mulle hääd.

2. Ma nägin Teda ristipüül Täis surmavalu, verd, Kui tume pilv mind kattis sääl, Ni seistes risti all.

3. Mu viimse hingetõmbeni mul meeles Tema pilk. Ta surmas nägin oma süüd, — See südamesse läks!

4. Ja teine pilk mul ütles: „Laps, Mul anna südame. Mu veri sindki lunastas, Ja surm viis elule.“

5. Ma tõusin püsti puhtana Ja Vaimu väge sain. Oh Jeesus, Sind ma jälgin nüüd — Sa oled austusväär.

1. Kõik patused, tulge, on Jeesuse hüüd, Täit vabastust, päästmist Ta tootab nüüd. Sest ärgake, orjad, kes magate veel, Kui usute, valgus ja au on siis eel.

Jah, Jüuda soo lõvi ees murdu kõik ahal, Ta uuesti võite toob alati meil!

2. On maailm te vastu ja saatana väed, Kes hoivad kinni kõik meele ja käed; Kuid Jeesus, te Päästja, kes võitles te eest, Küll Temaga pääsete võitluse seest.

3. Küll äge on võitlus siin murede maal, Kuid taevast teid ootamas au-line saal. Sääl valmis j kuniingrid, kullane kroon, Ning võidupärg võitlale, Issanda troon.

1. Küll suuri asju ma piibli seest näen, Mis pääle sagedast mõtlema jään. Imede imest küll suurem on see, Et Jeesus õrnasti armastab mind.

.; Küll suur mu rõõm, Ta armastab mind ;; Armastab mind, jah mind.

2. Jeesus mind armastab, armastab tõest; Armastus taevast Ta maailma löi, Armastussunnil Ta suri mu eest; Oh ma tean: tõest Jeesus armastab mind.

3. Kui keegi kiitaks mult, kuidas ma tean, Kiitust Ta nimel, ma ütelda võin: „Jumala Vaim minu südames sees Tunnistab ikka: Ta armastab mind.“

4. Kui on vaid üks laul, mis laulda ma võin, Kui Tema ilu sees Kuningat näen, Kõlge igavesti siis minu laul: „Imede ime, Ta armastab mind!“

5. See kindlas teadmises rahul mu hing, Uskudes Jeesust, Ta õnnistab mind. Hirmudes põgeneb saatan mu eest, Kui talle ütlen, et Jeesus mu Vend.

Diviisi komandöri külaskäik Eestisse.

Reedel, 25. augustil Tallinna I kl. 19.30 Õhine lahkumiskoosolek ensain Petersonile.

Laupäeval, 26. augustil Tallinna II kl. 19.30 Päästmiskoosolek.

Pühapäeval, 27. augustil Tallinna I kl. 10.30 Õhine pühituskoosolek.

Kadriorus kl. 15.30 Õhine vabaõhukoosolek.

Tallinna I kl. 19. Tervituskoosolek adjutant ja proua Ahlbergile.

Esmaspäeval, 28. augustil Tartu kl. 19.30 Päästmiskoosolek.

1. Kiitust, Issand, kiitust Sulle, kiitust kõige anni eest! Kiitust, et töid eel mulle, kiitust olgu südamest!

Kiitust kuldse vae särast, kiitust, et ka sügist löid, kiitust kannatast pärast, kiitust rahu eest, mis töid.

2. Kiitust, mis Sa hmutanud, kiitust kõig, mis mõtmatas, kiitust kõige eest, mis saanud, kiitust, et mind päästsid Sa.

Kiitust rõõmust valgel ajal, kiitust hädas abi eest, kiitust armus lepitajal, kiitust Sinu haavades! Kiitust kiitust mu rajal, kiitust õhakat eest!

Kiitust sest, et käin Su najal, kiitust olgu südamest, kiitust risti, mure hetkeil, kiitust taevaõnneamat! Kiitust võitlusõpõ hetkeil, kiitust, Issand, jäädavalt.

1. Ma ristivärv kannan nüüd tule, verrega. Siis Jumal jõudu annab mul, loodus, usku ka, Sest Päästja eest ma tahan nüüd minna võitlusele Ja ikka truukis jääda Ta püha käsule.

Ma olen päästesõdur, kes rõõmsalt, julgusti Meie kallil Jeesu veres saab võitu kindlasti.

2. Ma ristivärv kannan ja ennem märtriks saan, Kui võrstimõõs hiltgust peaks vastu võtma siin, Ma pa-

rem pilget, häbi võin kannatada küll, Kui et ka suurim kuulsus maailmas oleks mul.

3. Ma ristivärv kannan ka siis, kui suren kord. Ei kohuta siis enam mind kuradite hulk. Kui lahukes kord lähen Jordani jõkke ma, Siis päästmist kuulutasin Su veres võidan ma.

1. Oh, kuula, hing, kuidas kostab sõjalaulu Nüüd läbi maa ja ukseil uksele, Need suured töed, mis jutustavad helid, Sest sõjast, küll lõpp saab patule.

Ristitud tules Päästarmee, ;; Maailma võitkem nüüd tule, verega. ;;

2. Nüüd edasi, maailm me laulu kuulgu. Kõik hinged, Jeesus kütab rõhutatud. Ja pimeduses kostab laulukaja, Viib koju rändajaid ning kadunud!

3. Nii kaugele kui kõuekõlm, kajab Meil sõnum päästava armu täiussest. Kõik mures hinged vaikselt põlvitavad Su ees, oh Issand, oma nõudrusest.

4. Siis, võitjad, pärast väsvatvat võitlust Aupäev on koitmas, mõõdas patuõõ. Me võitlusiis on — päästa hingi patust, Siis langeb saatan, tema riik ja töö.

1. Oh kallid sõbrad, tulge kõik, Kel Issand armsaks saanud nüüd, ;; Me lõeme Jeesu teel. ;; Kõik mured, hädad ilma pääl Meid ainult rikastavad sääl, ;; Kui koju jõuame. ;;

Koorid.

1. Kuigi te täis ohakaid, ikka mõtelge: Päästja ligi alati, jõudu annab meil. Ehk küll saatan hirmutab, meie mottoks jääb: „Meil võit, meil võit, nüüd sõtta!“

2. Oh, kuidas minu süda hüütab: „Halleluujat!“ Võidurõõmus hüüd, Jumalale nüüd. Oh, kuidas minu süda hüütab: „Halleluujat!“ Kui ma näen tsi hing risti all.

3. ;; Oma Jüu nagu igas tormis näen, ;; Kuigi lained mõllavad, Rahu minu hinges jääb. Oma Jüu nagu igas tormis näen.

4. Tht läät tean, sääl patud pestud kõik; Tht paika tean, sääl lõõ on päevaks saand. Koormad on võetud, pime valgust näeb, Sest on ime-tegev vägi ses veres Kolgatal.

5. Jumal mu varjupaik, Ta on mu rahupaik, Ma armus hoitud nüüd Ta tiiva all.

;; Minu hinges kõlab rõõmulaul ;; Armastuse rõõmulaul.

7. ;; Mu patud võetud mult kõik ;; Kui andestust sain, Au Jumalal! ;; Mu patud võetud mult kõik ;;

8. Vaat' võidupäev meil jõuab, Ta jõuab ligemal', Kui ristil' Kolgatalale Kõik rahvad tõttavad. Oh sõbrad, seiske kindlalt Ja vahvalt surmani, Sest võidupäev meil jõuab ligemal'.

9. Ligemal' Sul, ligemal' Sul, Auline Päästja, mu püüd. Ainult kui tean, et see tee, kus käin, Mind tõmbab Sul ligemal' nüüd.

10. ;; Õnnistuskanalik täna mind tee ;; Mu eel kannu, Mul jõudu anna, Õnnistuskanalik täna mind tee.

11. Minu hinges kõlab rõõmulaul, Sest Ta andestas mu süüd, Jeesus armastab mind nüüd. Ja ma laulan, laulan — Tema armastab mind nüüd.

12. Ta on mul, Ta on mul, Armastab, otsib mind, Leiab mind, kannab mind armuga.

Mõõga ja kilbi brigad.

—
Piiblitekstit augustis.

1. Korintuse. 1. T. 12:14—31	15. T. 12: 1—16
1. K. 13: 1—13	16. K. 13: 1—
3. N. 15: 1—19	17. N. 14: 1—10
4. R. 15:20—34	18. R. 14: 11—25
5. L. 15:35—49	19. L. 14:36—45
6. P. 15:50—58	20. P. 16: 1—18
7. E. 16: 1—24	21. E. 16:19—35
4. Moosese r. 22. T. 16:36—50	22. T. 16:36—50
Israel kõrves. 23. K. 17: 1—13	23. K. 17: 1—13
8. T. 4: 1—15	24. N. 20: 1—13
9. K. 6: 1—8	25. R. 20:14—29
— 22—27	26. L. 21: 1—9
10. N. 9:15—23	27. P. 22: 1—17
11. R. 10: 1—13	28. E. 22:18—30
12. L. 10:29—36	29. T. 22:31—41
13. P. 11: 1—15	30. K. 23: 1—15
14. E. 11:16—33	31. N. 23:16—30

PALVEAINED.

- August 6. Ida- ja Lääne-Aafrika.
- „ 13. Meie õppesutsused.
- „ 20. Lõuna-Aafrika.
- „ 27. Noorsoo poordumine.

Korpuste aadressid:

Tallinna I korpus U. Sadama t. 11-a.
Tallinna II korpus Vaksal pst. 8-a.
Tartu korpus Tähe tän. 124.

Igas korpuses peetakse koosolekuid järgmisel ajal:

Pühapäeval, neljapäeval ja laupäeval kl. 7.30 õ. päästmiskoosolek.

Teisipäeval, neljapäeval ja laupäeval kl. 7.30 õ. päästmiskoosolek.

„SÕJAHOOD“ ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga astas 2 krooni, ½ a. 1.10 kr, Üksiknumbr 15 st. Vastutav toimetaja: erovõl I. Bakul.

Väljaandja: Päästarmee. O.-ü. „Vaba Maa“ trükk. Tallinnas, 1933.

